

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 6 oktober 2009 in zaak nr. 08/22431 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 juni 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen opnieuw afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 oktober 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, (hierna: de rechtbank), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, bepaald dat de staatssecretaris de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient te verlenen met ingang van 27 december 2001, bepaald dat de staatssecretaris de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te verlenen met ingang van 27 december 2004, de staatssecretaris opgedragen de vreemdeling binnen twee weken in het bezit te stellen van deze verblijfsvergunningen en bepaald dat de uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 november 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit de uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, van 12 april 2007 (hierna: de uitspraak van 12 april 2007) volgt dat hij de vreemdeling ten onrechte een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) heeft onthouden, zodat hij de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met ingang van 27 december 2001 en een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd met ingang van 27 december 2004 had moeten verlenen. Hiertoe voert hij onder meer aan dat de rechtbank heeft miskend dat een aanvraag in het licht van de op het moment van het nemen van het besluit bestaande algemene situatie in het land van herkomst dient te worden beoordeeld en dat de rechtbank ten onrechte heeft nagelaten te beoordelen of de in het besluit van 13 juni 2008 vermelde positieve ontwikkelingen op het gebied van mensenrechten in Turkije een andere conclusie dan die in de uitspraak van 12 april 2007 rechtvaardigen.

2.1.1. Bij besluit van 23 maart 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aanvraag van de vreemdeling tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd

eerder afgewezen. In de uitspraak van 12 april 2007, op het door de vreemdeling tegen dat besluit ingestelde beroep, heeft de rechtbank, voor zover thans van belang en samengevat weergegeven, overwogen dat, gezien het door de vreemdeling overgelegde rapport van Amnesty International Deutschland van 31 juli 2005 en het algemeen ambtsbericht inzake Turkije van de minister van Buitenlandse Zaken van november 2003 (hierna: het ambtsbericht van november 2003), reeds omdat de vreemdeling een (voormalig) lid en bij de Turkse autoriteiten bekende aanhanger van de verboden Kaplanbeweging is, er een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) bestaat. Voorts heeft de rechtbank overwogen dat van de vreemdeling in deze situatie niet kan worden verwacht dat hij daarbij nog meer bijzondere feiten aanvoert die hem onderscheiden van anderen, zodat de minister onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem bij terugkeer naar Turkije een behandeling wacht die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Vervolgens heeft de rechtbank het besluit van 23 maart 2006 vernietigd wegens schending van het motiveringsvereiste en de staatssecretaris opgedragen met inachtneming van haar uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag. Tegen deze uitspraak is geen hoger beroep ingesteld.

2.1.2. Ingevolge artikel 3.35, eerste lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: het VV 2000), voor zover thans van belang, houdt de beoordeling of een vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van deze wet onder meer rekening met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen.

2.1.3. In het besluit van 13 juni 2008, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen, heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat, voor zover thans van belang, de mensenrechtensituatie in Turkije is verbeterd, zodat niet aannemelijk is dat de vreemdeling een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.1.4. Door te overwegen zoals weergegeven in de grief heeft de rechtbank niet onderkend dat de uitspraak van 12 april 2007, waarbij de rechtbank het besluit van 23 maart 2006 heeft vernietigd vanwege een motiveringsgebrek, de staatssecretaris de ruimte liet met inachtneming van hetgeen daarin is overwogen de aanvraag opnieuw te beoordelen. De rechtbank heeft daarom ten onrechte nagelaten te beoordelen of de in het besluit van 13 juni 2008 vermelde ontwikkelingen de conclusie rechtvaardigen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Turkije een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak, voor zover aangevallen, dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de

rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 13 juni 2008 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.3. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat de staatssecretaris door uit te gaan van de situatie ten tijde van het nemen van het besluit van 13 juni 2008 ten onrechte niet heeft beoordeeld of hij ten tijde van de indiening van de aanvraag van 27 december 2001 of nadien aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd voldeed, waardoor de staatssecretaris artikel 44, tweede lid, van de Vw 2000 heeft geschonden.

Ingevolge artikel 44, tweede lid, van de Vw 2000 wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, verleend met ingang van de datum waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan alle voorwaarden voldoet, maar niet eerder dan met ingang van de datum waarop de aanvraag is ontvangen.

Zoals overwogen in 2.1.4. had de staatssecretaris bij het nemen van het besluit van 13 juni 2008 de ruimte de aanvraag opnieuw te beoordelen. Ten tijde van dat besluit bestond derhalve geen situatie waarin de vreemdeling had aangetoond dat hij aan alle voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd voldeed. De staatssecretaris heeft derhalve artikel 44, tweede lid, van de Vw 2000 niet geschonden.

De beroepsgrond faalt.

2.4. De vreemdeling heeft verder in beroep aangevoerd dat de staatssecretaris in het besluit van 13 juni 2008 ten onrechte niet aan artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 17 juli 2008, nr. 25904/07, RJ&D ECHR 2008, JV 2008/329, heeft getoetst en heeft miskend dat hij bij terugkeer naar Turkije voor een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te vrezan heeft.

2.4.1. Volgens het EHRM in *Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk*, arrest van 30 oktober 1991, nr. 13163/87, www.echr.coe.int/echr, RV 1991, 19, dient, wil aannemelijk zijn dat de desbetreffende vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke onderscheidende kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Volgens rechtsoverweging 116 van het voormelde arrest van het EHRM van 17 juli 2008 zijn evenbedoelde specifieke onderscheidende kenmerken evenwel niet vereist, indien de desbetreffende vreemdeling aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in EHRM, *Salah Sheekh tegen Nederland*, arrest van 11 januari 2007, nr. 1948/04, RJ&D ECHR 2007-I, JV 2007/30.

Uit het arrest van 17 juli 2008 volgt verder dat, indien de

desbetreffende vreemdeling geen deel uitmaakt van een groep, als vorenbedoeld, specifieke onderscheidende kenmerken evenmin zijn vereist, indien hij aannemelijk maakt dat sprake is van een zeer uitzonderlijke situatie ("most extreme case") van algemeen geweld in zijn land van herkomst. In dat geval kan de enkele omstandigheid dat hij bij terugkeer wordt blootgesteld aan dat geweld voldoende zijn om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen.

2.4.2. In het besluit van 13 juni 2008, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen, heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Turkije een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De omstandigheid dat de vreemdeling in Turkije vanwege zijn banden met en activiteiten voor de Kaplanbeweging door de politie wordt gezocht en in staat van beschuldiging zal worden gesteld wegens het ondersteunen van een gewapende organisatie, noch de kans dat de vreemdeling bij inreis in Turkije wordt gecontroleerd en overgedragen aan de antiterreureenheid van de politie in Istanbul is hiertoe volgens de staatssecretaris voldoende. Hierbij is volgens de staatssecretaris van belang dat zich in Turkije in het algemeen en bij de antiterreurpolitie in het bijzonder positieve ontwikkelingen hebben voorgedaan in de mensenrechtensituatie ten opzichte van de situatie zoals beschreven in het in de uitspraak van 12 april 2007 genoemde ambtsbericht van november 2003 en rapport van Amnesty International Deutschland van 31 juli 2005 en dat de vreemdeling als relatief bekende persoon een verminderd risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM loopt. Hiertoe heeft de staatssecretaris verwezen naar passages uit de algemene ambtsberichten inzake Turkije van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2007 en april 2008 (hierna: het ambtsbericht van maart 2007 onderscheidenlijk het ambtsbericht van april 2008), het verslag van de algemene vergadering van de Verenigde Naties van 18 februari 2008, het Turkey 2007 Progress Report van 6 november 2007 van de Europese Commissie en het rapport van de European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment van 26 september 2006 (hierna: het rapport van de CPT).

Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris aldus het beoordelingskader, weergegeven onder 2.4.1., heeft miskend.

De vreemdeling heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van verbetering van de mensenrechtensituatie in Turkije, ter toelichting waarvan hij heeft verwezen naar passages uit het Country report on human rights practises in Turkey over 2007 van het US Department of State van 11 maart 2008, het World report van Human Rights Watch van 31 januari 2008, de guidance note van het UK Home Office van 18 april 2007 en het jaarboek van Amnesty International van 2006.

Gezien de door de staatssecretaris aan het besluit van 13 juni 2008 ten grondslag gelegde informatie over de mensenrechtensituatie in Turkije hebben zich in deze situatie positieve ontwikkelingen voorgedaan die de conclusie rechtvaardigen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Turkije een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het rapport van de Europese Commissie

van 6 november 2007, het rapport van de CPT en het ambtsbericht van april 2008 wordt immers melding gemaakt van een verbetering van de mensenrechtensituatie voor arrestanten en gedetineerden. Voorts wordt in het ambtsbericht van april 2008, anders dan in het ambtsbericht van november 2003, waarnaar in het ambtsbericht van maart 2007 wordt verwezen, niet meer vermeld dat personen die worden verdacht van lidmaatschap van militante islamitische organisaties worden overgebracht naar de antiterreureenheid van de politie, waarbij onderwerping van de verdachte aan foltering of mishandeling niet is uit te sluiten. Evenmin wordt in het ambtsbericht van april 2008 voor deze categorie personen naar het ambtsbericht van november 2003 verwezen. Tevens wordt in het eerder genoemde verslag van de algemene vergadering van de Verenigde Naties melding gemaakt van positieve ontwikkelingen bij de antiterreureenheid van de politie wat betreft de feitelijke behandeling van gedetineerden. Voorts wordt in het algemeen ambtsbericht van maart 2007 vermeld dat bekende individuen die door bijvoorbeeld binnen- en buitenlandse media worden gevolgd, over het algemeen een verminderd risico lopen op mishandeling. De door de vreemdeling aangehaalde bronnen bevatten geen concrete betwisting van deze informatie.

De beroepsgronden falen.

2.5. De vreemdeling heeft zich voorts beroepen op het gelijkheidsbeginsel. Hij heeft hiertoe gewezen op twee zaken van Turkse vreemdelingen, aan wie de staatssecretaris blijkens de door de vreemdeling overgelegde minuten een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft verleend.

Ten aanzien van de door de vreemdeling bij zijn zienswijze overgelegde minuut van 1 februari 2008 heeft de staatssecretaris zich in het besluit van 13 juni 2008 onder meer op het standpunt gesteld dat reeds de omstandigheid dat de desbetreffende vreemdeling een aanhanger van de Partiya Karkerên Kurdistan (hierna: de PKK) is, de zaak anders maakt. De in beroep ingebrachte minuut van 2 oktober 2008 betreft een vreemdeling die zich heeft geprofileerd als politiek actief verdediger van de Koerdische zaak. Reeds omdat de vreemdeling niet heeft gesteld dat hij vanwege zijn steun aan de PKK of de Koerdische zaak van de Turkse autoriteiten heeft te vrezen, heeft de staatssecretaris niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel gehandeld door hem de gevraagde verblijfsvergunning niet te verlenen.

De beroepsgrond faalt.

2.6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.7. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 oktober 2009 in zaak nr. 08/22431, voor zover aangevallen;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagendonk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

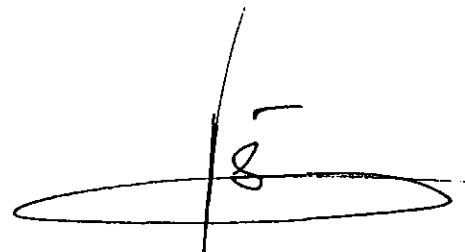
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 april 2010

154-620.

Verzonden: 20 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 08/22431

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

 , geboren op , van Turkse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. M.F. Wijngaarden, advocaat te Amsterdam,

en:

de staatssecretaris van Justitie,

verweerder,

gemachtigde: mr. Ch.R. Vink, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het
Ministerie van Justitie.

1. Procesverloop

 Bij besluit van 23 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 27 december 2001 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 afgewezen. Het hiertegen door eiser ingestelde beroep heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, bij uitspraak van 12 april 2007 (AWB 06/18903) gegrond verklaard, waarbij het voormelde besluit is vernietigd.

Bij besluit van 13 juni 2008 heeft verweerder de aanvraag van eiser opnieuw afgewezen. Op 20 juni 2008 heeft de rechtbank het tegen dit besluit gerichte beroepschrift van eiser ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 16 juni 2009. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Feiten

1. Eiser heeft verklaard aanhanger te zijn van de oftewel de
() en voorganger te zijn geweest in de in
Duitsland. Eiser is in Duitsland veroordeeld tot twee jaar onvoorwaardelijke gevangenisstraf
in verband met opruiing. Eiser heeft in zijn wekelijkse gebed in de in
te Duitsland opgeroepen tot de dood van dhr. , die daarna door

onbekenden in mei 1997 is vermoord. Aansluitend is eiser op 9 september 1997 gearresteerd en gedetineerd. Eiser heeft zijn straf uitgezeten en stond op het punt door de Duitse autoriteiten op grond van zijn veroordeling en zijn politieke overtuiging – sinds 12 december 2001 is de organisatie kalifaatstaat in Duitsland verboden omdat zij in strijd handelt met de Duitse grondwet en een gevaar vormt voor de binnenlandse veiligheid – te worden uitgezet. Eiser heeft zich, vanwege zijn gestelde vrees dat hij bij terugkeer naar Turkije wordt vervolgd in verband met zijn lidmaatschap van de _____ en zijn rol daarin, onttrokken aan een verwijdering door de Duitse autoriteiten en hier te lande een asielaanvraag ingediend.

2. Bij uitspraak van 12 april 2007 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, onder meer het volgende overwogen:

“(…) Eiser heeft ter onderbouwing van zijn standpunten onder meer een rapport overgelegd van Amnesty International Deutschland van 31 juli 2005. Daarin is vermeld dat foltering en mishandelingen nog steeds wijdverbreid zijn in Turkije. Over de _____ en _____ en zijn aanhangers wordt in het rapport opgemerkt dat de aanklacht in Turkije tegen _____ voor een belangrijk deel is gebaseerd op belastende verklaringen van (voormalige) aanhangers die daarover zelf hebben verklaard dat zij onder druk van foltering en mishandelingen die verklaringen hebben afgelegd. Daarover zijn ook doktersverklaringen opgesteld die tijdens het proces tegen _____ zijn ingebracht.

In het algemene ambtsbericht Turkije van de Minister van Buitenlandse Zaken van november 2003 wordt vermeld dat:

“Personen die worden verdacht van lidmaatschap van [...] militante islamitische organisaties of personen die worden verdacht van het verlenen van steun of onderdak aan één van deze organisaties worden overgebracht naar de antiterreureenheid van de politie, die bij hetzelfde hoofdbureau is ondergebracht. Bij de antiterreureenheid van de politie is onderwerping van de verdachte aan foltering of mishandeling niet uit te sluiten.”

(…) Gelet op de algemene situatie in Turkije met betrekking tot leden en aanhangers van de _____ bestaat er voor eiser als (voormalig) lid en bij de Turkse autoriteiten bekende aanhanger van een verboden beweging een “real risk” op een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. Het lidmaatschap van de _____ van eiser is al een bijzonder kenmerk dat hem onderscheidt van anderen. Van eiser kan in deze situatie niet worden verwacht dat hij daarbij nog meer concrete feiten aanvoert. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende daadkrachtig gemotiveerd waarom eiser niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hem bij terugkeer naar Turkije een behandeling wacht die in strijd is met artikel 3 EVRM. (…)

3. In een individueel ambtsbericht van 11 december 2007 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken met betrekking tot het asielverzoek van eiser, staat onder meer vermeld dat eiser wordt gezocht door de politie. Pas indien betrokkene in Turkije wordt opgespoord zal zijn zaak aan een Officier van Justitie worden toegewezen en kan een proces tegen hem worden opgestart. Eiser wordt beschuldigd van lidmaatschap van de verboden radicale islamitische _____ (_____) ofwel de _____ (_____) en van activiteiten die namens deze in het buitenland tegen Turkije zijn verricht. Deze organisatie wordt als een gewapende organisatie aangemerkt, wat door de Turkse Hoge Raad is bevestigd. Dit betekent dat eiser en andere leden van deze organisatie krachtens artikel 314 van het Turkse Wetboek van Strafrecht strafrechtelijk kunnen worden vervolgd. Afhankelijk van de bewijzen die tijdens de berechting aan de orde kunnen komen,

kan betrokkene krachtens genoemd wetsartikel een straf worden opgelegd van maximaal zes jaar en drie maanden of worden vrijgesproken. De veroordeling in Duitsland is bekend bij de Turkse autoriteiten. Eiser wordt niet in het strafproces in Turkije tegen met naam genoemd, zijn naam wordt echter wel genoemd met betrekking tot de als zijnde lid en één van de organisatoren van de beweging in Duitsland.

3. Standpunten partijen

1. Verweerder stelt zich - zakelijk weergegeven - op het volgende standpunt.

Op grond van eisers verklaringen en de informatie uit het individueel ambtsbericht acht verweerder het aannemelijk dat de rol van eiser binnen de bekend is bij de Turkse autoriteiten, alsmede dat eiser bij terugkeer naar Turkije in staat van beschuldiging zal worden gesteld wegens het ondersteunen van een gewapende organisatie. De stelling van eiser dat hij in Turkije zal worden veroordeeld tot de doodstraf acht verweerder echter, gelet op de informatie in dit ambtsbericht, niet geloofwaardig.

Verweerder neemt aan dat eiser te vrezen heeft voor strafvervolging wegens verdenking van het plegen van een commuun delict, te weten lidmaatschap van en activiteiten voor een verboden organisatie, maar acht niet aannemelijk dat eiser bij terugkeer naar Turkije zal worden onderworpen aan vluchtelingrechtelijke vervolging. De strafbepaling op grond waarvan eiser strafrechtelijk zal worden vervolgd kan niet worden herleid tot één van de gronden van het Vluchtelingenverdrag. Gelet op het gewelddadige karakter van de , met als doel het ontwrichten van de Turkse staat, afgezet tegen het belang van de Turkse autoriteiten dat is gediend met het bewaren van de openbare orde teneinde burgers te beschermen tegen geweld, hebben de Turkse autoriteiten legitieme redenen om de tot een verboden gewapende organisatie te verklaren en de leden ervan strafrechtelijk te vervolgen. Als vooraanstaand aanhanger neemt verweerder aan dat eiser niet alleen staat achter de doelstellingen maar tevens achter de gewelddadige middelen van deze beweging. Dat eiser geweld niet schuwt blijkt ook uit de veroordeling in Duitsland wegens het oproepen tot moord. Er zijn geen aanwijzingen dat eiser, als orthodox moslim, voor hetzelfde strafbare feit anders wordt gestraft dan anderen, noch dat er sprake is van een situatie waarin een algemene openbare ordebepaling enkel wordt toegepast ten aanzien van een bepaalde categorie personen.

Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De informatie waarop de rechtbank zich in de uitspraak van 12 april 2007 heeft gebaseerd is inmiddels gedateerd en de beschreven situatie komt niet langer overeen met de huidige situatie in Turkije. Uit recente publicaties van diverse vooraanstaande instellingen en organisaties blijkt dat de mensenrechtensituatie in Turkije is verbeterd. Bij de beoordeling van een asielaanvraag dient de situatie te worden beoordeeld naar de stand van zaken op het moment dat de beslissing wordt genomen, aldus verweerder.

2. Eiser voert - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aan.

Verweerder miskent dat het eisers overtuiging is dat de doelstelling van de op vreedzame wijze bewerkstelligd moet worden. De vervolging van eiser heeft derhalve enkel betrekking op zijn religieuze overtuiging. Het feit waarvoor eiser in Duitsland is veroordeeld is naar Nederlands recht niet meer dan opruiing. Eiser stelt zich op het standpunt dat hij bij terugkeer naar Turkije daarom niet alleen strafrechtelijk, maar ook vluchtelingrechtelijk zal worden vervolgd.

Eiser stelt zich voorts op het standpunt dat hij bij terugkeer naar Turkije een reëel risico loopt op een behandeling die een schending oplevert van artikel 3 van het EVRM. Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, heeft reeds onherroepelijk beslecht dat er sprake is van een dergelijk risico, zodat het bestreden besluit in strijd is met deze uitspraak.

Eiser stelt zich subsidiair op het standpunt dat verweerder ten onrechte niet op grond van artikel 44 van de Vw 2000 heeft beoordeeld of eiser op de datum van de aanvraag of nadien aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning asiël voldeed, maar zich heeft beperkt tot een beoordeling van de situatie op dit moment. Nu eiser in ieder geval op het moment van zijn aanvraag en op het moment van het door deze uitspraak vernietigde besluit een dergelijk risico liep, had hij vanaf drie jaar na de datum van zijn aanvraag, te weten in december 2004, recht op een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Eiser voert meer subsidiair aan dat uit verschillende recente rapportages blijkt dat juist sprake is van een verslechtering van de mensenrechtensituatie in Turkije. Er is sprake van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht en verweerder trekt bovendien te vergaande conclusies uit dit ambtsbericht. Ter illustratie van het risico dat eiser loopt overlegt eiser twee minuten met betrekking tot de risico's die actieve Koerden, een groep die voor dit doel kan worden vergeleken met leden van de lopen. Tot slot stelt eiser dat er sprake is van een overschrijding van de wettelijke beslistermijnen, op grond waarvan eiser de rechtbank verzoekt verweerder te veroordelen tot vergoeding van de als gevolg hiervan geleden immateriële schade.

4. Overwegingen

Wettelijk kader

1. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
2. In artikel 28, tweede lid, van de Vw 2000, zoals dit luidde ten tijde van de aanvraag van eiser, is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd wordt verleend voor ten hoogste drie achtereenvolgende jaren.
3. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan – voor zover hier van belang – een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
 - a. die verdragsvluchteling is;
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.
4. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.
5. Artikel 32, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur kan worden afgewezen indien:

-
- a. de vreemdeling onjuiste gegevens dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid;
 - b. de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid;
 - c. de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen;
 - d. de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd.

6. Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000, is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

7. Artikel 34 van de Vw 2000, zoals dat luidde ten tijde van de aanvraag van eiser, bepaalt dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts kan worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

8. Artikel 44, tweede lid, van de Vw 2000 bepaalt dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, wordt verleend met ingang van de datum waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan alle voorwaarden voldoet, maar niet eerder dan met ingang van de datum waarop de aanvraag is ontvangen.

9. Ingevolge artikel 3.105 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000, zoals dit luidde ten tijde van de aanvraag van eiser, wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, verleend voor drie jaar, tenzij bij dit besluit gevallen zijn aangewezen waarin de verblijfsvergunning wordt verleend voor minder dan drie achtereenvolgende jaren.

10. Paragraaf C21/1.1 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000 luidt - voor zover hier van belang - als volgt:

“Overgangsregeling

Het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd voor de duur van vijf jaar geldt voor aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend op en na de datum van inwerkingtreding van de wetwijziging (1 september 2004). Voor aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd welke zijn ingediend vóór 1 september 2004 blijft het oude recht gelden, volgens hetwelk de verblijfsvergunning wordt verleend voor drie jaren. In die gevallen dient, waar vijf jaren staat, steeds drie jaren te worden gelezen.”

11. Paragraaf C21/2.1 van de Vc 2000 luidt - voor zover van belang - als volgt :

“In het geval de totale asielprocedure meer dan vijf jaar in beslag heeft genomen en alsnog wordt besloten tot inwilliging van de aanvraag, wordt een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend die, indien de vreemdeling aan de voorwaarden daarvoor voldoet, wordt omgezet in een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.”

Ten aanzien van het beroep gericht tegen de weigering eiser een vergunning als verdragsvluchteling te verlenen

zijn ontstaan. Verweerder heeft enkel betoogd dat de situatie in Turkije na voornoemde uitspraak zou zijn verbeterd. De rechtbank stelt op grond van het voorgaande vast dat verweerder eiser ten onrechte een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, met als ingangsdatum de datum van de aanvraag van eiser, heeft onthouden.

15. Verweerder had eiser daarom, met inachtneming van de rechtsoordelen in de uitspraak van 12 april 2007, een vergunning moeten verstrekken met ingang van de datum van de aanvraag van eiser van 27 december 2001, waarna eiser, na gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf te hebben genoten (vanaf 27 december 2004), een aanvraag had kunnen indienen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Zoals deze rechtbank en zittingsplaats eerder heeft uitgemaakt in de uitspraak van 24 juni 2008, AWB 07/30472, LJN: BD7250, moet paragraaf C21/2.1 van de Vc 2000 zo worden begrepen dat, indien de aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel wordt ingewilligd nadat de maximale termijn waarvoor die kan worden verleend is verstreken, deze aanvraag tevens wordt opgevat als een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Dat betekent dat ervan moet worden uitgegaan dat in de omstandigheden van dit geval eiser tevens een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft ingediend. Deze aanvraag kon door verweerder op grond van het toenmalige artikel 34, eerste lid, van de Vw 2000 slechts worden afgewezen als zich een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet (de intrekingsgronden). Nu verweerder ter zitting heeft aangegeven niet bekend te zijn met dergelijke intrekingsgronden, was verweerder ten tijde van het bestreden besluit gehouden deze verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen.

16. Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen. Nu geen andere beslissing mogelijk is zal de rechtbank zelf in de zaak voorzien en bepalen dat verweerder de door eiser verzochte verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 dient te verlenen met ingang van 27 december 2001 en dat verweerder aan eiser op grond van artikel 33, eerste lid, van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te verlenen met ingang van 27 december 2004.

Ten aanzien van de vraag of in de onderhavige zaak de redelijke termijn is overschreden

17. Blijkens de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 3 december 2008, nr. 200704652/1, LJN: BG5910, vloeit uit het rechtszekerheidsbeginsel, dat aan artikel 6 van het EVRM ten grondslag ligt, voort, dat ook in procedures over de binnenkomst, het verblijf en de uitzetting van vreemdelingen een geschil binnen een redelijke termijn moet worden beslecht en dat bij overschrijding van die termijn, behoudens bijzondere omstandigheden, spanning en frustratie als grond voor vergoeding van immateriële schade wordt verondersteld.

18. De vraag of de redelijke termijn is overschreden, moet worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij zijn van betekenis de ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop de zaak door het bestuur en de rechter is behandeld, het processuele gedrag van betrokkene gedurende de hele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van de betrokkene, zoals ook uit de jurisprudentie van het EHRM naar voren komt (onder meer het arrest van 27 juni 2000 inzake Frydlender tegen Frankrijk, zaak nr. 30979/96, LJN: AN6601 en het arrest van 29 maart 2006 inzake Pizzati tegen Italië, nr. 62361/00, LJN: AX7382).

19. In zaken die bestaan uit een bezwaarschriftprocedure en twee rechterlijke instanties heeft de AbRS overwogen dat in beginsel een totale lengte van de procedure van ten hoogste vijf jaar redelijk is. Daarbij mag de behandeling van het bezwaar ten hoogste één jaar, de behandeling van het beroep ten hoogste twee jaar en de behandeling van het hoger beroep ten hoogste twee jaar duren, waarbij de bovengenoemde criteria onder omstandigheden aanleiding kunnen geven overschrijding van deze behandelingsduren gerechtvaardigd te achten. De behandeling van het bezwaar en de behandeling van het beroep tezamen mag niet meer dan drie jaar duren en een vertraging bij één van de behandelingen kan worden gecompenseerd door voortvarendheid bij de andere behandeling (AbRS 24 december 2008, nr. 200802629/1, LJN: BG8294).

20. Vernietiging van een besluit op bezwaar door een rechterlijke instantie die leidt tot een hernieuwde behandeling van het bezwaar en – eventueel – een hernieuwde behandeling door de rechter, vormt geen aanleiding om de redelijke termijn te verlengen, zo volgt uit uitspraken van de Centrale Raad van Beroep van 25 maart 2009, 06/5855, LJN: BH9991 en de hiervoor vermelde uitspraak van de AbRS van 24 december 2008. Ook volgt uit deze uitspraken dat de overschrijding van de redelijke termijn in een dergelijk geval in beginsel volledig aan het bestuursorgaan moet worden toegerekend. Indien echter in de loop van de hele procedure één of meerdere keren sprake is (geweest) van een langere behandelingsduur bij een rechterlijke instantie dan gerechtvaardigd, dan komt de periode waarmee die rechterlijke instantie de behandelingsduur heeft overschreden, niet voor rekening van het bestuursorgaan maar van de Staat. In de onderhavige zaak is geen sprake geweest van een langere behandelingsduur bij een rechterlijke instantie dan gerechtvaardigd, zodat de overschrijding van de redelijke termijn volledig aan het bestuursorgaan moet worden toegerekend.

21. De rechtbank is van oordeel dat in asielzaken zoals deze, waarin geen bezwaarschriftprocedure wordt gevolgd, maar wel een voornemenprocedure, de behandeling van het geschil een aanvang neemt met de indiening van een zienswijze tegen het voornemen tot afwijzing van de aanvraag. In het onderhavige geval is op 25 november 2003 een zienswijze ingediend tegen het voornemen tot afwijzing van de aanvraag en zal het geschil worden beëindigd met de bij deze uitspraak bepaalde verlening van de verblijfsvergunning. De totale duur van de behandeling van het geschil ligt derhalve tussen de vijfeneenhalf en zes jaar.

22. De rechtbank sluit zich voor wat betreft de berekening en de hoogte van de toe te kennen schadevergoeding aan bij de jurisprudentie van de AbRS en gaat derhalve uit van een vergoeding van een bedrag van € 500,- per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden, waarbij de overschrijding naar boven zal worden afgerond. Uitgaande van het vorenstaande en gelet op de totale overschrijding van de redelijke termijn met tweeëneenhalf tot drie jaar (afgerond naar boven in totaal 6 keer een half jaar), wordt het totaal van de schadevergoeding vastgesteld op € 3.000,-. Dit bedrag dient door verweerder aan eiser te worden voldaan.

23. De rechtbank zal verweerder op na te melden wijze in de kosten veroordelen.

5. Beslissing

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 08/22431,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het besluit van 13 juni 2008;
- bepaalt dat verweerder eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient te verlenen met ingang van 27 december 2001;
- bepaalt dat verweerder eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te verlenen met ingang van 27 december 2004;
- draagt verweerder op eiser binnen 2 weken in het bezit te stellen van deze verblijfsvergunningen;
- bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit van 13 juni 2008;
- bepaalt dat verweerder aan eiser dient te vergoeden wegens overschrijding van de redelijke termijn, een bedrag vastgesteld op € 3.000,- (zegge: drieduizend euro), te vermeerderen met de wettelijke rente over dit bedrag vanaf de datum van openbaarmaking van deze uitspraak tot aan de dag van gehele voldoening;
- veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderd vierenvertig euro), te betalen aan de griffier van de rechtbank.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.T.H. Zimmerman, voorzitter, en mrs. J.P. Smit en C.I.H. Kerstens-Fockens, rechters, in tegenwoordigheid van mr. E.T.P. Scheers, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 6 oktober 2009.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

6 OKT. 2009

Conc.: ES
Coll.: SH
D: B
VK

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Afg

Bezorgen

De Hoogedelgestrengste Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
03 NOV 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	✓ 1
BEHANDELD DD:	PAR:

onze ref. GH/JR/51010474

uw ref. -

inzake SvJ /

(IND-nr. 0201.02.4013)

Hoger beroep alsmede een verzoek tot het
treffen van een voorlopige voorziening

G.M.H. Hoogvliet

Advocaat

t (070) 515 37 03

f (070) 515 30 91

gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

3 november 2009

Hoogedelgestrengste heer,

Namens de staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik u hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

Blijkens de bestreden uitspraak heeft de rechtbank niet alleen het beroep gegrond verklaard en het besluit van 13 juni 2008 vernietigd, maar ook bepaald dat de staatssecretaris binnen twee weken moet overgaan tot afgifte van verblijfsvergunningen, als weergegeven in de uitspraak. In zoverre heeft de rechtbank bepaald dat de uitspraak in de plaats treedt van het besluit van 13 juni 2008.

Aan de opdracht van de rechtbank is, zo begrijp ik, tot op dit moment nog geen gevolg gegeven. Namens de staatssecretaris verzoek ik u hierbij bij wege van voorlopige voorziening te bepalen dat de staatssecretaris niet gehouden is gevolg te geven aan het dictum, zolang niet op het onderhavige hoger beroep is beslist.

datum 3 november 2009
onze ref. GH/JR/51010474

2/2

Een kopie van deze brief zend ik aan de gemachtigde van verweerder, mr. M.F.
Wijngaarden, advocaat te Amsterdam.

Met de meeste hoogachting,

G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 03 NOV 2009	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,

2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

verblijvende te

v e r w e e r d e r,

gemachtigde: mr. M.F. Wijngaarden,

advocaat te Amsterdam

(Keizersgracht 560-562, 1017 EM

Amsterdam)

1 Inleiding

- 1.1 Appellant, verder te noemen: de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 oktober 2009, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 08/22431).

Een afschrift van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak heeft de rechtbank – voor zover te dezen van belang - het beroep van verweerder van 20 juni 2008 gegrond verklaard, het besluit van 13 juni 2008 vernietigd, bepaald dat de staatssecretaris verweerder een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient te verlenen met ingang van 27 december 2001, bepaald dat de staatssecretaris verweerder een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te verlenen met ingang van 27 december 2004, de staatssecretaris opgedragen verweerder binnen twee weken in het bezit te stellen van de verblijfsvergunningen, bepaald dat de uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit van 13 juni 2008 en een kostenveroordeling uitgesproken.
- 1.3 Bij het besluit van 13 juni 2008 is de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel ex artikel 28 Vw 2000 te tweeden male afgewezen, nadat een eerdere beslissing bij uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Arnhem, van 12 april 2007 was vernietigd.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 In rov. 13 overweegt de rechtbank ten onrechte:

“Zoals deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, bij uitspraak van 12 april 2007 heeft overwogen, bestaat er, gelet op de algemene situatie in Turkije met betrekking tot leden en aanhangers van de , voor eiser, als (voormalig) lid en bij de Turkse autoriteiten bekende aanhanger van een verboden beweging, een “real risk” op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Nu tegen deze uitspraak geen hoger beroep is ingesteld, diende het besluit van 13 juni 2008 te worden genomen in overeenstemming met hetgeen de rechtbank in die uitspraak heeft geoordeeld. Verweerder was aldus gehouden om opnieuw te beslissen op de asielaanvraag, met inachtneming van de rechtsoordelen welke aan de in die uitspraak neergelegde vernietiging van het eerdere besluit ten grondslag zijn gelegd. Uit de uitspraak van 12 april 2007 volgt dat verweerder eiser in het eerste bestreden besluit ten onrechte een verblijfsvergunning asiel voor

bepaalde tijd op grond van artikel 3 van het EVRM (artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000) heeft onthouden.”

2.2 Ten onrechte beslist de rechtbank op de in rov. 14 aangegeven gronden dat de staatssecretaris verweerder ten onrechte een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, met als ingangsdatum de datum van de aanvraag, heeft onthouden.

2.3 Op de hiervoor in onderdeel 2.2 bestreden overweging bouwt rov. 15 voort. De rechtbank stelt dat aan verweerder een verblijfsvergunning verleend had moeten worden met ingang van 27 december 2001, waarna verweerder, na gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf te hebben genoten, een aanvraag had kunnen indienen tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Er vanuit gaande dat ook verweerder een asielvergunning voor onbepaalde tijd zou hebben gevraagd, kon die aanvraag slechts worden afgewezen op grond van het toenmalige artikel 34, lid 1 Vw 2000 als zich een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet. Vervolgens merkt de rechtbank op dat verweerder ter zitting heeft aangegeven niet bekend te zijn met dergelijke intrekingsgronden. Volgens de rechtbank was de staatssecretaris ten tijde van het bestreden besluit gehouden de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd aan verweerder te verlenen. Dit alles ten onrechte.

2.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 16:

“Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen. Nu geen andere beslissing mogelijk is zal de rechtbank zelf in de zaak voorzien en bepalen dat verweerder de door eiser verzochte verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 dient te verlenen met ingang van 27 december 2001 en dat verweerder aan eiser op grond van artikel 33, eerste lid, van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te verlenen met ingang van 27 december 2004.”

3 Aanvulling en toelichting

3.1 Bij uitspraak van 12 april 2007 heeft de enkelvoudige kamer van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Arnhem, het eerdere besluit waarbij de aanvraag van verweerder was afgewezen, gedateerd 23 maart 2006, vernietigd. Deze vernietiging hield, kort gezegd, verband met het oordeel van de rechtbank dat de staatssecretaris onvoldoende draagkrachtig had gemotiveerd waarom verweerder niet voldoende aannemelijk had gemaakt dat hem bij terugkeer naar Turkije een behandeling wachtte die in strijd was met artikel 3 EVRM. Ter onderbouwing van deze beslissing heeft de rechtbank acht geslagen op een rapport van Amnesty International Deutschland van 31 juli 2005 en op het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van november 2003. Hoewel uit rov. 14 van de hier bedoelde uitspraak niet aanstonds

helder was wat de rechtbank precies heeft bedoeld – niet helemaal duidelijk is of de rechtbank heeft bedoeld dat verweerder reeds als lid van de Kaplanbeweging (mogelijk) voor onmenselijke behandeling te vrezen heeft en dat het daartoe niet noodzakelijk is dat te zijnen aanzien nog meer individuele omstandigheden dan het enkele lidmaatschap van de _____ aannemelijk worden gemaakt – is in het licht van de situatie die per 23 maart 2006 voorlag afgezien van hoger beroep. Weliswaar was de staatssecretaris van oordeel dat sprake was van relevante positieve ontwikkelingen in Turkije doch de kans werd aanwezig geacht dat die positieve ontwikkelingen, gemeten naar het moment ten tijde van belang, door uw Afdeling onvoldoende zouden worden bevonden.

- 3.2 Nadat ten aanzien van verweerder door de minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 11 december 2007 een individueel ambtsbericht was uitgebracht is – ruim twee jaar na de eerdere beslissing – een nieuw voornemen uitgebracht, gedateerd 10 april 2008. In dat voornemen is – kort gezegd – verwezen naar ontwikkelingen ten gunste die zich sedert het ambtsbericht van november 2003 hebben voorgedaan. Geconcludeerd is dat, gelet op de beschreven positieve ontwikkelingen op het gebied van mensenrechten, van een redelijkerwijs voorzienbare gebeurtenis ten tijde van het uitbrengen van het voornemen geen sprake was. Dit voornemen is in het besluit van 13 juni 2008 overgenomen. In dit besluit is evenzeer tot uitgangspunt genomen dat sprake is geweest van relevante positieve ontwikkelingen.
- 3.3 De staatssecretaris meent dat eerder geloofwaardig geachte feiten door een wijziging van de omstandigheden in een ander daglicht kunnen komen te staan.

Vgl.:

- ABRS 18 september 2009 (200901986/1/V2; **bijlage 2**), rov. 2.5 en 2.5.1.

- 3.4 Gewijzigde omstandigheden (in een bepaald land van herkomst) zijn niet alleen aan de orde als bijvoorbeeld sprake is van een regimewisseling die een radicale breuk met het verleden bewerkstelligt, maar kunnen ook aan de orde zijn als sprake is van een zich in positieve zin ontwikkelende algemene situatie. Bij zo'n gradueel verlopend proces is er een moment waarop een eerdere conclusie niet langer gerechtvaardigd is te achten. De staatssecretaris meent dat zich in het geval van verweerder voordoet. Waar aanvankelijk nog onvoldoende grond werd gezien, ondanks het bestaan van een andere opvatting, de opvatting van de rechtbank te bestrijden, hebben zich sedertdien ontwikkelingen voorgedaan die rechtvaardigen de feiten in een ander licht te bezien en dienaangaande tot een andere conclusie te komen.
- 3.5 De rechtbank heeft zich blijkens de bestreden uitspraak niet, althans niet expliciet uitgelaten over de aan de gesignaleerde positieve ontwikkelingen toe te kennen betekenis. De rechtbank heeft onder verwijzing naar de eerdere uitspraak van 12 april 2007 gesteld dat er, gelet op de algemene situatie in Turkije met betrekking tot leden

en aanhangers van de _____, voor verweerder een "real risk" op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM *bestaat*. Indien de rechtbank, gezien het gebruik van de tegenwoordige tijd, heeft bedoeld dat wat destijds te gelden had ook thans geldt, is deze beslissing onjuist. De toen ter beoordeling voorliggende beschikking dateerde van een tijdstip dat geruime tijd voor de datum van het nieuwe besluit gelegen was. De rechtbank had derhalve dienen te beoordelen of de in de besluitvorming gesignaleerde positieve ontwikkelingen een andere conclusie rechtvaardigden. De rechtbank heeft dit ten onrechte nagelaten.

- 3.6 Voor zover de rechtbank zou hebben bedoeld dat, ongeacht of sprake is geweest van relevante positieve ontwikkelingen, naar de gegevens van toen een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan verweerder had moeten worden verleend en dat die vergunning inmiddels zou zijn omgezet in een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, is de staatssecretaris van oordeel dat de rechtbank ten onrechte een dergelijke redenering volgt. De staatssecretaris was na de vernietiging van het eerdere besluit opnieuw gehouden te bezien of verweerder aannemelijk had gemaakt dat zijn aanvraag gegrond was op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Vanzelfsprekend was de staatssecretaris daarbij gebonden aan het gezag van gewijsde van de eerdere uitspraak. Niets echter stond er aan in de weg de positieve ontwikkelingen in het land van herkomst bij die beoordeling te betrekken. Ingevolge artikel 31, lid 1 Vw 2000 wordt een asielaanvraag afgewezen indien dat niet aannemelijk is gemaakt. Artikel 31, lid 1 Vw 2000 vormde ook de leidraad nadat het eerdere besluit was vernietigd. Zelfs als op een eerder moment dan het moment waarop het besluit werd genomen sprake zou zijn geweest van een situatie waarin tot uitgangspunt had moeten worden genomen dat sprake zou zijn van schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, dient een aanvraag in beginsel *ex nunc* – dat wil zeggen in het licht van de op dat moment bestaande algemene situatie in het land van herkomst- te worden beoordeeld. De eerdere uitspraak kon er niet aan in de weg staan dat dergelijke ontwikkelingen bij de beoordeling zouden worden betrokken. Ook dat lijkt de rechtbank te hebben miskend.

Vgl:

- ABRS 30 september 2009 (200707852/1; **bijlage 3**), in welke uitspraak uw Afdeling ten aanzien van de beoordeling van vluchtelingschap heeft overwogen dat het declaratoire karakter van de erkenning van vluchtelingschap onverlet laat dat de staat alwaar de vreemdeling zijn toevlucht heeft gezocht, bij de beoordeling of de vreemdeling voor toelating in aanmerking komt aan de hand van de criteria van artikel 1(A) van het Verdrag dient te toetsen of de vreemdeling op het moment van het nemen van het besluit op de aanvraag voor een vergunning als thans aan de orde bij terugkeer naar het land van herkomst aldaar heeft te vrezen voor vluchtelingenrechtelijke vervolging. Volgens de Afdeling wordt in zo'n situatie aan toetsing van artikel 1(C) van het Verdrag niet toegekomen. De

staatssecretaris leidt hieruit af dat een fictieve redenering op basis van situaties die zich in het verleden zouden hebben voorgedaan en die toen niet hebben geleid tot verblijfsaanvaarding, niet past in het vreemdelingenrechtelijk stelsel.

- 3.7 De rechtbank heeft dus ten onrechte niet getoetst of ook gemeten naar een later moment aannemelijk was dat verweerder bij terugkeer naar Turkije het reële risico liep van schending van artikel 3 EVRM. Bovendien heeft de rechtbank ten onrechte met een zogenaamde "fictieve redenering" overwogen dat gemeten naar een eerder moment verblijf had moeten worden aanvaard en vervolgens geconcludeerd dat die verblijfsvergunning ook zou zijn overgegaan in een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, ten aanzien waarvan geen intrekingsgronden zouden bestaan.
- 3.8 De staatssecretaris acht het overigens onaanvaardbaar dat de rechtbank aan een mededeling van de procesvertegenwoordiger ter zitting, inhoudend dat deze niet bekend is met intrekingsgronden, de conclusie verbindt dat die intrekingsgronden er kennelijk ook niet zijn en zich vrij acht zelf in de zaak te voorzien. Mede gegeven de specifieke achtergronden van de vreemdeling, zoals die uit het dossier blijken, had de rechtbank zich terughoudender op moeten stellen en nadere besluitvorming, zo die al noodzakelijk zou zijn geweest, aan de staatssecretaris moeten overlaten.
- 3.9 Om hem moverende redenen komt de staatssecretaris niet in hoger beroep van de overwegingen van de rechtbank met betrekking tot de overschrijding van de redelijke termijn, hoewel de staatssecretaris meent dat de rechtbank daarbij niet van de juiste uitgangspunten, bijvoorbeeld ten aanzien van het beginpunt van de termijn, is uitgegaan.

4 Conclusie

- 4.1 In het licht van het voorgaande meent de staatssecretaris dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het bij de rechtbank ingestelde beroep.

Den Haag, 3 november 2009

Advocaat/gemachtigde

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 03
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51010474
referentie	IND-0201.02.4013